

Още въ тъмно нѣщо затрещѣ по улицитѣ. Затъркаляха се тежки коли. Нѣкой раздруска прозореца подѣ който спѣше Веско, и той отвори очи. Надигна се уплашенъ.

— Бомбардировка ли има, мамо?

— Каква ти бомбардировка, германски войски минаватъ! Я излѣзъ да видишъ, що танкове сж се проточили, ще издѣнатъ улицата!

Веско рипна. Седна на столчето да се обува и като видѣ, че това не е лесна работа, изскочи на улицата босъ. Какво да види! — Широката улица бѣше задрѣстена отъ бойни коли, автомобили, мотоциклети, оржия, възседнати като коне отъ млади германци. Хората се трупаха около тѣхъ. Препрѣчваха пѣтя, даваха имъ букети, шоколади, цигари, сладки. Викаха и ронѣха сълзи отъ радостъ.

— Въ Македония отиватъ! Колко народъ ги чака тамъ! — обади единъ човѣкъ и въздѣхна.

Веско въртна глава. Сърдцето му скочи.

— Какво да имъ дамъ азъ, като си нѣмаме нищо! — замисли се той. Погледна върволицата. Германцитѣ, сякашъ, не отиваха на бой, а на сватба. Тѣ гледаха съ свѣтнали очи, съ усмивка. Вървѣха съ пѣсенъ напредъ. Веско изведнажъ се връцна, припна къмъ дома, влѣзе вкжщи. Откачи чантичката си. Бръкна вжтре. Извади читанката. Грабна единъ вестникъ, уви я въ него, притисна я здраво и пакъ излетѣ. Цѣлата улица се тресѣше, камѣчета подскачаха, кжшитѣ треперѣха.

Веско се наврѣ въ живата стена, обградила дветѣ страни на улицата, опъна шия и занаднича. До него подскачаха две момичета. Престилкитѣ имъ бѣха натѣпкани съ бомбони и цвѣтя.

Отъ площада излетѣ автомобилъ, голѣмъ като кжща, запрѣчи улицата и забуча. Дветѣ момичета се